

ugers mellemrum. I det udkast, som er udarbejdet til regler om bistand foreslås det derfor, at det bliver statens ligningsdirektorat, som træffer afgørelse om, hvorvidt politiet skal anmodes om bistand.

Den endelige udformning af disse regler afventer gennemførelsen af nærværende lovforslag.

Det bemærkes, at politimæssig bistand efter bestemmelsen forudsætter, at skattemyndighederne har en formodning om, at der foreligger strafbart forhold.

Til nr. 8 (§ 23).

I kontrollovens § 13, stk. 3, indeholdes en bestemmelse om, at den del af en bøde for overtrædelse af § 13, stk. 1 eller 2, som vedrører kommunale skatter og kirkelige afgifter ansættes i samme forhold til de pågældende skatte- og afgiftsbeløb som den statskatten vedrørende bøde til statsskatten. Den foreslåede § 23, stk. 1, gør denne bestemmelse overflødig, jfr. også § 17 i lov om kommunal indkomstskat (lov nr. 382 af 19. juni 1969) og § 10 i lov om udskrivning af skat til amtskommunen (lov nr. 70 af 3. marts 1971).

Endvidere findes i § 13, stk. 3, udførlige regler om kompetencen til at eftergive „de kommunale bøder“, som man ikke finder anledning til at opretholde, jfr. § 16 i lov om kommunal indkomstskat og § 10 i lov om udskrivning af skat til amtskommunen.

I kontrollovens § 17, stk. 1, er det fastsat, at bøder, der beregnes i henhold til § 13, tilfalder de respektive til skatten berettigede kasser, medens bøder i øvrigt tilfalder statskassen.

Bøder, der vedtages i retten eller som pålægges ved dom, opkræves og inddrives af politiet, som derefter foretager den eventuelle fordeling mellem de kasser, som skal have andel i bøden.

De administrative bøder pålægges af ligningsrådet gennem ligningsdirektoratet, men opkræves særskilt af de statslige myndigheder for den statslige anparts vedkommende og af kommunale myndigheder for den kommunale anparts vedkommende.

Dette er ikke hensigtsmæssigt.

Opkrævningen og inddrivelsen af administrative bøder bør efter regeringens opfattelse også ske ved én myndighed, som så foretager den eventuelle fordeling.

På nuværende tidspunkt, hvor statsskatteadministrationens struktur er genstand for overvejelse, finder man det imidlertid mest praktisk at lade spørgsmålet om opkrævningen m. v. henstå, indtil de nævnte overvejelser er afsluttet.

Man foreslår derfor, at finansministeren får myndiggørelse til at fastsætte de nærmere regler om

opkrævningen m. v. af administrativt fastsatte bøder i henhold til kontrolloven.

Til § 2.

Forslaget om ophævelse af § 32 i selskabsskatteoven må ses i sammenhæng med forslaget § 1, nr. 8 (§ 18). Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 3.

(§ 43 i statsskatteoven).

Statsskatteovens § 43, stk. 1, indeholder regler om, hvorledes der skal forholdes, når det under behandlingen af et dødsbo konstateres, at en afdød skatteyder har betalt for lidt i skat. I så tilfælde er dødsboet eller arvingerne pligtige at efterbetale den unddragne skat. Arvingerne hæfter solidarisk for betalingen heraf, dog kun i det omfang, de har modtaget arv eller arveforskud.

Skyldes underbeskatningen, at den afdøde har indgivet urigtige selvangivelser, skal der endvidere betales et tillæg lig med den unddragne skat, det såkaldte „dødsbotillæg“.

Størrelsen af det beløb, der skal betales, fastsættes af domstolene, medmindre der træffes forligsmæssig ordning.

En tilsvarende ordning gælder med hensyn til for lidt erlagte kommunale skatter, jfr. § 17 i loven om kommunal indkomstskat og § 5 i loven om skat til amtskommunen.

Den gældende ordning vedrørende „dødsbotillæg“ kan føres tilbage til den københavnske indkomstskattelov fra 1861, hvor man ved fastsættelsen af et „fordoblingskrav“ i dødspositioner ønskede at tage hensyn til de efterladte, som skulle skånes for den *tidobling* af efterkravet, som den skattepligtige selv skulle rammes af i svigttilfælde.

En tilsvarende ordning gennemførtes for beskatningen til staten ved statsskatteoven fra 1903. „Fordoblingskravet“ var i denne lovgivning udtrykkelig betinget af, at der var *udvist et strafbart forhold fra afdødes side*.

Den gældende § 43 i statsskatteoven fra 1922 kan føres tilbage til statsskatteoven fra 1912, hvor det dog ikke så utvetydigt som i 1903-loven var udtalt, at pålæg af „dødsbotillæg“ var betinget af strafbart forhold fra afdødes side.

Ved statsskatteoven fra 1922 fik § 43, stk. 1, den nu gældende affattelse, som efter ordvalget synes at måtte forstås således, at „dødsbotillæg“ kan kræves uden hensyn til, om der er udvist strafbart forhold fra afdødes side.

Skattedepartementet og indenrigsministeriet havde forud for ændringen i 1922 samarbejdet for at